

Csíkomslyón a zarándokok az idén már nem láthatják a kegytemplom előtti országzászló-talapatot: lerombolták

A csíkomslyói városatyák, vagy talán a román műemlékvédők utasítására tavaly nyáron, homályos, máig nem egészen tisztázott területrendezési tervre hivatkozva lerombolták a Magyar Királyi Honvédség által 1940-ben fölállított országzászló-talapatot.

A legnagyobb szégyen nem a valószínűleg kollaboráns magyar városvezetés rábólintása, hanem a csíkomslyói kegytemplomot és környékét évszázadok óta őrző ferences szerzetesek sunyítása.

Közeleg az idei csíkomslyói pünkösdi búcsú, amelyen a zarándokok százazrei a kegytemplom előtti térségen már nem találják a megszokott és megszeretett, 1940 óta ott állt országzászló-talapatot.

Az Észak-Erdélyt és a Székelyföldet felszabadító honvédek állították azt nem sokkal Csíkomslyó visszatérése után. A somlyóiak és a messziről érkezett magyarok négy esztendőn keresztül, egészen az országgrábló oláhok 1944 őszi történet

visszaszivárgásáig a nemzeti ünnepeken, s más jeles napokon koszorút helyeztek el a legmegtiszteltebb helyen, a Babba Mária oltárával szemben fölállított országzászló talapatára.

Horthy Miklós Kormányzó úr a visszatérés után előbb vonaton Csíkyszeredába, majd onnan díszes menetel a Szék útján éljenző és zászlókat lobogtató székelyek üdvözlése közepette átvonult az akkor még közigazgatásilag külön településnek számító Csíkomslyóra. Horthy Miklós és a római katolikus neje részt vett a kegytemplom mögötti térségen megtartott Ezer Székely Leány találkozó színpompás rendezvényen. Van egy színes fénykép, amelyen a Kormányzó és felesége a templom mögötti részen a lábaik elé szórt virágokon ellép az ünneplő helybeliek előtt, s a háttérben fölsejlenek a Kissomlyó-hegy oldalában megülő Pádúai Szent Antal kápolna körvonalai.

Vallási és nemzeti értelemben tehát többszörösen megszentelt hely a csíkomslyói kegytemplom, illetve annak közvetlen és távolabbi környéke. Marschalkó Lajos A csíkomslyói Mária csodája című 1940-es beszámolójában leírja, hogy éppen kisasszony napján, szeptember 10-én takarodtak ki - s vittek magukkal mindent, ami mozdítható volt - a román megszálló katonák, majd másnap megérkeztek Csíkomslyóra a magyar honvédek. A székelység népviseletesen, templomi és nemzeti zászlókkal özönlött a kegytemplomba, valamint az előtte levő térségre, hogy a szabadságért hálát adjon Babba Máriának. A Magyar Királyi Honvédség katonái ezért állították föl ezen a térségen, a templomkapuval átellenben, a zászlóalj hagyományos gyülekezőhelyén az országzászlót.

A zászlórudat és a magyar államiságra vonatkozó jelképeket 1944-ben, nem sokkal az ismételt oláh megszállás után eltüntették, levették az országzászló talapatáról, ám maga az emelvényen nyugvó talapat a hármashalommal és a belőle kinövő apostoli kettős keresztel szinte csoda folytán a román elnyomó legsötétebb esztendeit is átvészelte. A nemzeti és vallási jelkép dacolt az idővel és az ellenségeinkkel egészen 2010 nyaráig, amikor a tavalyi pünkösdi búcsú utáni viszonylagos csendes heteket kihasználva a kegyhely őrzői, a somlyói ferences atyák, élükön P. Péter Arthur házfőnökkel, mondjuk úgy, békésen túrték, hogy egy máig nem egészen világos településrendezési tervre hivatkozva helyéről eltakarítsák az országzászló-talapatot.

P. Péter Arthur házfőnök - aki tavaly burkoltan, de az Árpád-sávos zászlók ellen is fölemelte szavát - az egyik erdélyi

magyar nemzeti hírportálnak nyilatkozva megértéssel beszélt arról, hogy az új területrendezési terv értelmében az országzászló-talapatot eltakarították a kegytemplom előtti térségről.

Az alábbi videó a tavalyi búcsú magyarellenes papjait mutatja be (a szerk. - Kuruc.info)

<http://www.youtube.com/watch?v=wifCemrSWYE>

Meg azt is megértéssel vette tudomásul, hogy a ledöntéskor összetörték a hármashalmot. A házfőnök magyarázatként elmondta, hogy a barbár módon eltávolított országzászló-talapat műemléki területen állt, ám maga az 1940-ben emelt építmény nem volt az. Magyarán, a románok, vagy a kollaboráns magyarok a háború utáni időszakban nem nyilvánították műemléknek, tehát védendőnek a magyar honvédség által fölállított országzászló-talapatot. Ez tényleg érdekes és meglepő...

Nem kívánjuk megsérteni, főleg nem sértegetni P. Péter házfőnököt és az egykoron szebb napokat látott csíkomslyói ferences rendházat, ám azt mindenképpen el kell mondanunk: A székely-magyarok egyik dicső időszakára emlékeztető országzászló-talapat lerombolását, a hármashalom összetörését nem szabad lett volna szó nélkül eltűnni, hanem más megoldás híján a szerzeteseknek és a híveknek élőláncot alkotva kellett volna védelmezni a rombolókkal szemben. Nincs az a bulldózervezető, aki a tévékamerák keresztültűzében a szerzetesek testén átgázolva le merete volna dönteni a talapatot. Modern korunknak így lehettek volna ők a hősei, ám a gyáva-ságukkal, s azzal, hogy a nemzeti emlék lerombolásának szükségességét még magyarázzák is, csak szánalomra méltó figuráivá váltak ennek a szomorú történetnek.

Mindezen az sem változtat, hogy az ígérek szerint az országzászló-talapat egyes részei ki lesznek állítva (!) a közelben kialakítandó autóparkoló szoborparkjában. Pompás! Szoborparkban láthatják majd újra a zarándokok a korábbi helyén megszeretett és megszeretett országzászló-talapat egyes részleteit. Akárcsak Lenin elvtársat és Osztjapenkó kapitányt a Tétényi-fennsíkon kialakított szoborparkban. Kíváncsian várjuk, hogy a nemzeti ügyek védelme terén milyen mélységekre juthat még a magyar katolikus egyház az anyaországban és a trianoni határokon túl. Am azután, hogy legfőbb feje a Székely himnusz éneklésekor a fenekét fordította a tömeg felé, már semmin nem csodálkozunk.

Hering József - Kuruc.info

Választások előtt a Székely Nemzeti Tanács

1. Az első négy év (2003 - 2006)

A Székely Nemzeti Tanács létrejött, 2003. október 23-án, a székely nép önrendelkezési harcának kezdetét jelentette. Az SZNT a székely nép önrendelkezési törekvéseinek közképviselőre szerveződött a közvetlen demokrácia útján nyilvánosan meghirdetett állampolgári közgyűléseken. Már indulásakor meghirdette Székelyföld területi autonómiája megvalósításának módját, hivatkozva Románia nemzetközi kötelezettségvállalására, az Európai Unió ajánlásaira, az Európában működő autonómia-modellekre. Széleskörű konzultáció alapján elkészítette Székelyföld Autonómia-státutumát, és azt Románia parlamentje elé terjesztette. A román parlament megvitátás nélkül elutasította a törvénykezdeményezést. Az SZNT ezek után népszavazást kezdeményezett a Romániában hatályos népszavazási törvényre hivatkozva. A helyi önkormányzati határozatokat a kormánybiztosok megtámadták a közigazgatási bíróságon, és hatályon kívül helyezték. A román hatóságok ezzel törvénysértően megfosztották a székely népet attól a lehetőségtől, hogy saját sorsáról szabadon véleményt nyilvánítsanak.

A Ditrói Székely Nemzetgyűlés 2006. június 18-án követelte, hogy Romániában az EU-ban gyakorolt normák érvényesüljenek, a székely nép az EU autonóm közösségeihez hasonlóan Székelyföld autonómiája által gyakorolhassa önrendelkezési jogát. Ennek szellemében az SZNT 2006-2007 közti időszakban szervezett belső népszavazásán Székelyföld lakóinak döntő hányada, 250 ezer őshonos székely az IGEN-t mondott az önállóságra. Ezzel a népszavazáson kinyilvánított népakarat kötelező jellegűvé vált mindenki számára mint a közéleti cselekvés alapvető normája. Fontos kitételként szerepelt a népszavazás befejezésének szükségessége még Románia EU-s csatlakozása előtt, hisz az SZNT határozata értelmében a csatlakozás egyik feltétele Székelyföld területi autonómiájának elismerése. Ahol erős székely tanácsok működtek, sikerült a népszavazást idejében befejezni, viszont Maroszzék esetében a kellő szándék, akarat és megvalósítás hiányában csak részeredmények születtek, a népszavazás elhúzó-dásával pedig az eredmények kellő időben való hasznosítása is elmaradt. Mindezt felelősség terheli nemcsak a szervezőket, de azokat a politikai alakulatokat is, akik a székely nép nevében titkos paktumuk által bünszövetséget vállaltak a hatalmon lévő magyar kormánnyal. Így az autonómia megvalósításának lehetősége a mindenkor román hatalom belső ügyévé vált. Ezzel egy aktív korszak lezárult, melynek legfontosabb megvalósítása a székely nép akaratnyilvánító népszavazása. Ennek jelentőségét elhallgatni, félretenni, az eredmények érvényesítését halogatni a mindenkori vezetőség bűneiként róhatók fel.

Ugyanakkor Csapó I. József elnöksége idején, a 2006. szept.

2-iki ÁB ülésen elfogadott határozatok az összeférhetetlenségről, az SZNT pártpolitikai függetlenségéről mind a mai napig nem teljesített, megoldásra váró aktuális és érvényes irányelvek.

2. Az SZNT második korszaka (2007 - 2011)

Ennek a korszaknak legfontosabb kihívása a népszavazáson kinyilvánított népakarat kötelező jellegűvé tétele, a népszavazás eredményeinek érvényesítése. Ennek hiányában semmilyen diplomácia nem vihető sikerre, megvalósítása esetén viszont a kö-zakarat és a közösségi cselekvés olyan szintjé-é-ri el, mely megkerülhetetlenül teszi a kérdéssel való foglalkozást. Ennek a folyamatnak a kovásza és vezérlője csakis a mindenkor pártpolitikától független SZNT lehetett volna. Világos és végrehajtható programok, cselekvési sorozatok hiányában mindez nem valósulhatott meg. Ehhez olyan vezetési struktúrára lett volna szükség, amelyben az elnök, az állandó bizottság és a székely közös, felelős és összehangolt munkája érvényesül. Ez lett volna a Hárszabálmódosító javaslatok lényege a soros elnökség bevezetésére, a programalkotó AB létrehozására, az erős és helyi közösségekben jelenlévő székely és települési tanácsok működésére vonatkozóan.

A 2007-es év "azt csináljuk, amit lehet" elnöki mottója szellemében az SZNT "ötéves megvalósításai" a különböző kérelmek, beadványok, díszületek és gyűlések keretén belül mozogtak. A gyergyószéki tanács alelnökének szavaival élve "halált megvető övatossággal dolgozott" az a szűk érdekcsoport, mely kisajátította magának a székely nép közképviselőt. Az SZNT Hárszabályának sorozatos megsértése, az AB ülések, az SZNT soros üléseinek meg nem tartása vezetett a Székely Székek Fórumának összehívásához. 2010. január 23-án Csíkomslyón a jelenlévő székelyek küldöttei a székely nép önrendelkezési jogának érvényesítésére Nyilatkozatot fogadtak el.

Ennek szellemében fogalmazódott meg a legfontosabb tennivaló:

Népszavazás azzal a céllal, hogy "Székelyföld őshonos lakói szabadon kinyilváníthassák akaratukat önrendelkezési joguk gyakorlásának formájáról."

Ennek megvalósításához az SZNT-nek új stratégiai és taktikai eszközökre van szüksége. Mindez a szervezeti megújulás, az egységes programalkotás és végrehajtás, a stratégia módosítása nélkül lehetetlen.

Sürgős tennivalók:

- Az SZNT mint a székely nép közképviselője integrál, egy-
sége-sítő szerepet töltsön be pártpolitikai érdekektől függetlenül, a kettős tisztviselést kizárva

- Periodikus mandátum megújulás, a soros tisztviselés bevezetése

- Az AB tagok arányos képviselője székenként, az AB általa-

kítása feladat- és hatáskörrel bíró testülettel

- Rövid és hosszú távú cselekvési terv kidolgozása pontos időmegjelöléssel

- Társadalmi egyeztetés bel- és külpolitikai szinten.

3. Választások előtt

Az erdélyi magyarság máig nem volt képes jövőképét adó céljait és ennek elérésének eszközeit egyértelműen megfogalmazni annak ellenére, hogy formálisan egységes képviselőt mondhatott magáénak. Az egység fetisizálásával az RMDSZ, a Romániai Magyar Demokrata Szövetség mint hivatalos képviselő, mellőzte a valóságban létező különbözőségeket, az igen eltérő adottságok és elvárások különböző igényeit. A „közös minimum „kérésével, az igények minimalizálásával szórványközpontú politikát folytatott. Az RMDSZ, ahogyan az MPP is, az erdélyi magyarság egészére szerveződtek, mellőzték a székely kérdés központi célkitűzés-ként való felvállalását. A Székelyföld feszítő megjelentése, négy évenkénti szavazó bázisként való felhasználása volt egyetlen céljuk. A paktum-politika, a román hatalommal való egyezkedés a kulturális autonómia „folklorizálásává” züllesztette le az erdélyi magyarságot. Az egység-mítosz hangoztatásával tévesztette meg a választókat, zászlajára tűzve az autonómia jelszavát. Az etnobilizációs műve-
lői és hasznélvezői a választások előtt újból előveszik a „székely kártyát.” Kormányon lévő párt viszont nem valósíthat meg önrendelkezési törekvéseket. Az RMDSZ-en keresztül a román politika érdeke az önrendelkezési törekvések semlegesítése.

Az MPP, a Magyar Polgári Párt az erdélyi magyarság második politikai pártja, már indulásakor összefonódott az SZNT-vel hathatós segítséget nyújtva a belső népszavazás lebonyolításához. A későbbiekben a helyhatósági választások eredményeképpen vezető politikai tisztségeket betöltő állandó bizottsági tagok, megsérte az összeférhetetlenség elvét, a székely nép közképviselőt és egyéni ambíciók szolgálatába állították. Az SZNT jelenleg elveszítette pártoktól független szerepét és ezzel cselekvési szabadságát is. A közképviselőt egy szűk érdekcsoport látja el, őket terheli a felelősség mindazokért a mulasztásokért, melyeket elkövettek. Mint hitelét vesztett, meggyengült politikai alakulat, az SZNT zászlaját lobogtatva, készül a választásokra.

Az alakulóban lévő harmadik magyar politikai erő, az Erdélyi Magyar Néppárt, mint csúcstestület, nemzetgyűlése lenne az összefogásnak, a politikai akaratoknak, Európa felé egységes képviselőt igérve. A székely önrendelkezés ügyét egy szinten kezelve Erdély más tömbmagyar régióival székely-idegenné válhat a választók számára.

A székely nép önrendelkezési jogának érvényesítése nem lehet politikai pártfüggő. Az SZNT, mint a székely nép közképviselője, mindenekelőtt integrál és nem megosztó, nemzetpolitikai érdekeket képviselő és egyeztető magatartást kell képviseljen, és nem politikai-ideológiai áramlatokhoz igazodót.

2011. 05. 05.

Benkő Emőke

